

A LA MEMORIA DE PERE VIDIELLA

JOSEP FUSTÉ · J. MALLAFRÉ

Ens ha deixat un soci, ens ha deixat un amic, ens ha deixat un reusenc, ens ha deixat —last but not least— un professional. A tots els noms podríem afegir un adjectiu: bo. Pere Vidiella tenia la qualitat de fondre en la seva personalitat la unitat de feina i cordialitat humana i ens costa de separar-ne els aspectes i de valorar-los adequadament. La seva imatge pública va lligada al seu magisteri pedagògic com a catedràtic de l'Institut "Gaudí" i al "Nen de les oques" com a escultor.

Havia nascut vuitanta-dos anys enrera, el primer de gener de 1893. Fill de l'advocat Ramon Vidiella, el seu futur anava més o menys dirigit cap a la continuació de la professió paterna. Féu el batxillerat a l'institut i començà la carrera de Dret a Barcelona. Va fer el primer any de carrera per inèrcia familiar, però ben aviat s'adonà que l'estudi de les lleis no era per a ell. Havia sortit inquiet i li interessaven més tota una pila de coses al marge d'allò que s'esperava d'ell. Per exemple la boxa, de la qual fou un introductor a Reus —recordem com es premia el nas sense os, uns anys més tard, a classe, com per a fer una ganyota mig esveradora mig encoratjadora als seus alumnes—. Va començar a treballar —i això ja és més important per a la seva definitiva dedicació— a les foneries Bichini. Va entrar en contacte amb l'escultor Llimona —i, a través d'ell, amb Gaudí— que havia de donar una forta empremta a l'obra de Pere Vidiella.

Ja trobat el camí, se n'anà a París a millorar la seva formació artística. De tornada, la seva vocació es completaria amb la dedicació pedagògica.

L'Institut era casa seva i allí col·laborà com a ajudant del professor Soriano que li donà entenedent de presentar-se a oposicions —tradicional assegurança a les nostres latituds— perquè la creació artística sola no bastava per a la subsistència. L'ensenyament li permetria de compaginar una mínima seguretat amb una dedicació artística més lliure.

El 1926 guanyà les oposicions que el portaren a Osuna. D'allí a Tortosa, de camí cap a casa, i de Tortosa a Reus. En plena guerra civil retrobava el seu institut i ja no se'n mouria fins a la seva jubilació, l'any 1963. Va passar-hi els anys de mestre, va perdre-hi literalment els ulls

damunt de les làmines corregides, retocades, millorades sota la seva direcció. El senyor Vidiella és viu en el record de vint-i-cinc promocions d'estudiants de batxillerat i, en jubilar-se, rebé el testimoni d'afecte de professors i alumnes. El número de maig de 1963 de la revista "Ocio" deia un adéu d'homenatge al company i al mestre a la fi de la seva vida professional en un aspecte. Li quedaven dotze anys de recollit assaboriment d'una vida de dedicació.

Com a extensió de la seva tasca, havia format part de la junta de la Secció d'Art del Centre de Lectura, de la junta directiva amb el senyor Enric Aguadé com a president, i havia impulsat la creació del gimnàs mogut per l'afecció esportiva que no l'havia deixat.

Entre el conjunt de la seva creació artística cal remarcar un aspecte curiós: el de la dedicació a la caricatura i els intents d'aplicar-la a l'escultura, aspecte poc conreat, i difícil pel que significa de revolució en els cànons escultòrics. El senyor Vidiella s'hi lliurà amb un esperit de recerca peculiar, humil i entusiasta alhora.

El 1942, quan se celebrà la primera Fira de Mostres de Reus, el senyor Joan Juderías li encarregà una estàtua que s'hauria de col·locar a l'actual plaça de Pius XII. D'aquest encàrrec n'havia de sortir la seva obra més coneguda. De primer havia pensat en un nu femení, però la púdica reserva dels anys quarantens devia trobar poc adequada la idea.

A la fi va acudir-se-li de fer un nen donant menjar a les oques. Treballà a fons amb els models, col·laborà amb l'arquitecte senyor Sardà per al conjunt monumental i amb Paco Madrid en el treball tècnic de motllat i procés de fosa d'on sortiria l'obra, tal com la tenim.

La plaça és coneguda popularment com a Plaça de les Oques. Quan abans del trànsit actual la gent la triava per a fer-s'hi fer una fotografia amb el "nen de les oques" al fons, quan l'anomenem, quan en veiem la silueta entre els sortidors, retem, sense saber-ho potser, un homenatge anònim al reusenc que ens ha deixat. Nosaltres, en nom del Centre de Lectura, en nom nostre i de tots, volem retre-li l'homenatge explícit del qual aquestes quatre ratlles no saben expressar l'amplitud. L'homenatge que el reviu cordialment en el nostre record.